

Arrest

nr. 103 530 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 1 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 november 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van state (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene staft die aan de hand van verschillende getuigenverklaringen, een brief over de deelname aan activiteiten van platform Allochtone vrouwen, brieven en verklaringen aangaande taallessen Nederlands en betrokkene beweert Frans te spreken - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds mei 2004 in België zou verblijven. Van mei 2004 tot 23.10.2008 verbleef betrokkene illegaal in België zonder pogingen ondernomen te hebben om haar verblijf te wettigen. Ook nadat een eerdere regularisatie-aanvraag op basis van medische redenen (art. 9ter) d.d. 04.04.2011 negatief werd afgesloten en betrokkene geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 27.04.2011, verbleef zij verder in illegaliteit. Echter, het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar –en land waar zij kon verblijven. Betrokkene heeft dit echter geweigerd en zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat zij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan' de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: medische attest betreffende betrokkens oogziekte); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfs-machtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een (nieuwe) aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij tevens de schending van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat de "Instructie" van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en derhalve niet meer van toepassing is.

In de motivering van de beslissing wordt zeer duidelijk verwezen, niet alleen naar het feit dat de "Instructie" van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en derhalve niet meer van toepassing kan zijn* Er wordt bovendien verwezen naar de relevante arresten, met name het arrest van de Raad van State met nr. 198.769 van 9 december 2009 en het arrest met nr. 215.571 van 5 oktober 2011.

Verzoekster werpt een schending van het redelijkheidsbeginsel op, maar toont niet aan dat ondanks de voormelde arresten van de Raad van State, het nog steeds mogelijk is voor de Dienst Vreemdelingen-zaken om de vernietigde "instructie" van 19 juli 2009 te blijven toepassen. Louter aangeven verontwaardigd te zijn over de gang van zaken, zonder juridische en wettelijke argumenten aan te brengen waaruit zou blijken dat de toepassing van de "instructie" nog steeds mogelijk is ondanks het bestaan van de twee genoemde arresten van de Raad van State, volstaat allerm minst om aan te tonen dat de beslissing onredelijk zou zijn, of onvoldoende gemotiveerd.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs af vraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. O/n het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is"(RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

De verwerende partij heeft de eer te wijzen op het arrest van de Raad van State d.d. 4 maart 2002, nr.104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uit gaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest;

dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel ; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen;

dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;"

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekster, gelet op de door haar aangevoerde elementen, in aanmerking komt voor regularisatie, zonder beroep te doen op de criteria van de instructie.

Verzoekster kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor haar niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De arresten van de Raad van State nr. 198.769 d.d. 09.12.2009, en nr. 215.571 d.d. 5 oktober 2011 hebben werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Verzoekster beweert duurzaam lokaal verankerd en geïntegreerd te zijn. Echter, de verwerende partij merkt op dat verzoekster moeilijk kan volhouden dat met de door haar aangehaalde elementen geen rekening werd gehouden. Ze worden namelijk expliciet vermeld in de beslissing, maar er wordt wel de conclusie aan verbonden dat ze niet volstaan om de regularisatieaanvraag gegrond te verklaren.

Een goede integratie in België, en een langdurig verblijf in België kunnen een reden zijn om verzoekende partij te regulariseren, maar het betreft geen verplichting (RVs, nr. 133.915, d.d. 14 juli 2004). Verzoekster toont het tegendeel alleszins niet aan. Verzoekster kan moeilijk volhouden dat de aanvraag werd afgewezen, enkel en alleen door te stellen dat de Instructie niet meer van toepassing is.

Alle voordelen die verzoekende partij in België zou hebben vergaard, zijn het gevolg van illegaal verblijf. Dat verzoekende partij zich jarenlang heeft kunnen integreren, is het gevolg van een halsstarrig

weigeren om een einde te maken aan haar illegale verblijfssituatie. Verzoekster werd bevolen om het grondgebied te verlaten, doch legde die naast zich neer en verkoos de illegaliteit.

"Voor zoveel als nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput." (RW, arrest nr. 3302 van 29 oktober 2007)

Waar verzoekster stelt dat zij geen voorkeur gaf aan een illegaal verblijf, doch omwille van haar medische toestand het grondgebied niet kon verlaten, heeft de verwerende partij de eer op te merken dat verzoekster, zoals blijkt uit de feiten uiteenzetting supra op 18 juni 2009, een beslissing kreeg waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9Bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Zij zou sinds 2004 in België verblijven, doch dan is het toch opmerkelijk dat verzoekster vier jaar heeft gewacht om een procedure in te leiden om haar verblijf te regulariseren. Het is geenszins kennelijk onredelijk om hieruit reeds af te leiden dat verzoekster, sinds haar aankomst, tot het moment dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf dat bij toepassing van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, de voorkeur gaf zich te nestelen in illegaal verblijf. Daarenboven blijkt dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op 04 april 2011 onontvankelijk werd bevonden. Verzoekster kan derhalve niet dienstig voorhouden als zou haar medische toestand haar verhinderd hebben om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster een schending van het gelijkheidsbeginsel opwerpt, wordt elk dossier individueel beoordeeld en behandeld. Verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat zij zich in exact dezelfde situatie bevindt als iemand anders en dat haar dossier op exact dezelfde wijze diende te worden beoordeeld.

Voor zoveel als verzoekende partij in haar uiteenzetting doelt op mogelijke regularisaties in het kader van bestaande arbeidsovereenkomsten, werd het K.B. van 07 oktober 2009 niet vernietigd en kan het nog steeds worden toegepast.

Verzoekster is niet in staat aannemelijk te maken dat er in hoofde van de verwerende partij een verplichting zou bestaan om het dossier over te maken aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekster kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht," (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477), (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009) Het enige middel is niet ernstig."

2.3.1. De verzoekende partij betoogt onder meer als volgt:

"Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekster en een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie

niet meer van toepassing. Verzoekster diende een regularisatieaanvraag in op 01.12.2009 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd. Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet).

In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nos steeds zelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uit gevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nos altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”!

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar,

dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisserde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uit gelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staats secretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Bovendien lijkt uit de bestreden beslissing, dat zij deze wel ontvankelijk hebben verklaard op basis van de instructie dd 19.07.2009, doch verwerende partij weigert zijn gegrondheidsbeslissing te toetsen aan de zogezegd vernietigde instructie.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Dat het totaal onredelijk is van DVZ om de aanvraag van verzoekster ontvankelijk te verklaren, op basis van de instructie dd 19.07.2009, doch stelt geen rekening te moeten houden met diezelfde instructie om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen!"

Hieruit blijkt dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft toepassing te doen maken van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Er wordt gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voor-

handen te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt in casu dat het hier boven geciteerd betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Waar de verzoekende partij meent dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden worden door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende

partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn geschonden.

2.3.2. De verzoekende partij betoogt nog:

"Bovendien is het voor verzoekster onduidelijk waarom haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Indien deze beslissing niet voortvloeit uit de, zogezegd, vernietigde instructie, dient verwerende partij deze beslissing te motiveren.

Verzoeker kan immers op geen enkele manier afleiden om welke reden men haar aanvraag ontvankelijk heeft verklaard.

Verwerende partij stelt dat elk dossier apart onderzocht dient te worden, doch bewijst op geen enkele manier dat dit het geval is geweest. Verzoekster kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing opmaken op welke grond men haar aanvraag ontvankelijk heeft verklaard, en of dit gebeurde op basis van een grondig onderzoek naar haar dossier, of louter omdat haai aanvraag ingediend werd, tijdens de regularisatieperiode."*

De verzoekende partij heeft geen belang bij deze grief nu haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard en uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet overduidelijk blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft geoordeeld dat hierdoor dient te worden aangenomen dat zij buitengewone omstandigheden had aangetoond die het haar mogelijk maken de aanvraag in België in te dienen.

2.3.3. De verzoekende partij betoogt voorts:

"Wat de lokale verankering betreft - betrokkene staat die aan de hand van verschillende getuigenverklaringen, een brief over de deelname aan activiteiten van platform Allochtone vrouwen, brieven en verklaringen aangaande taallessen Nederlands en betrokkene beweert Frans te spreken- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Louter stellen dat haar integratie een gevolg is van haar eigen houding, is geen afdoende motivering!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (.) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel af doende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen af doende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekster niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoekster van mening is dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist. Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dat hier geen rekening mee gehouden moet worden, omdat de integratie voort gekomen is uit de eigen houding van verzoekers, volstaat niet!

De integratie van verzoekster is uiteraard het gevolg en haar goede wil.

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoekster. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

Betrokkene beweert dat zij sinds mei 2004 in België zou verblijven. Van mei 2004 tot 23.10.2008 verbleef betrokkene illegaal in België zonder pogingen ondernomen te hebben om haar verblijf te wettigen. Ook nadat een eerdere regularisatieaanvraag op basis van medische redenen (art 9ter) dd 04.04.2011 negatief werd afgesloten en betrokkene geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 27.04.2011, verbleef zij verder in illegaliteit. Echter, het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kon verblijven. Betrokkene heeft dit echter geweigerd en zich aldus genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat zij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoekster gekozen heeft voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zij hier een beter leven voor zichzelf kon opbouwen EN het feit dat zij, omwille van haar medische toestand onmogelijk kon terugkeren!.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekster in België bleef, waar zij de juiste medische zorgen kon krijgen, een menselijke reactie was!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met haar integratie, louter en alleen omdat zij dit bekomen zou hebben door illegaal verblijf!

Het feit dat een vreemdelinge langdurig in een land verblijft waar zij meer mogelijkheden heeft dan in haar eigen land is op geen enkele wijze zich bewust nestelen in illegaal verblijf

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier! Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met de integratie van verzoekster! Deze integratie is immers niet louter en alleen ontstaan uit illegaal verblijf, integendeel zelfs!

Deze integratie is bekomen door de houding en de wil van verzoekster om een beter leven voor zichzelf op te bouwen in België!"

Dienaangaande wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de

juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de elementen die de lokale verankering betreffen geen grond tot regularisatie vormen te meer zij van mei 2004 tot 23 oktober 2008 illegaal in het Rijk verbleef zonder een poging te ondernemen om haar verblijf te wettigen; dat zij weliswaar een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet maar deze negatief werd afgesloten en nadat een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt zij hieraan geen gevolg gaf. Voorts wordt erop gewezen dat de medische redenen thuishoren in een procedure die kan worden ingeleid op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Tevens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in het verzoekschrift weliswaar stelt dat de verwerende partij niet met alle elementen zou hebben rekening gehouden maar nalaat te verduidelijken met welke elementen in concreto geen rekening zou zijn gehouden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar verhindert om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. Tevens wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van de elementen die de gegrondheid van de aanvraag raken beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het toekennen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen automatisch recht zoals de verzoekende partij schijnt te suggereren.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de elementen die de lokale verankering betreffen volgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet voldoende zijn en dat het de verzoekende partij ten kwade wordt geduid gedurende een periode van mei 2004 tot 23 augustus 2008 illegaal in het Rijk te hebben verbleven zonder een poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bewerkstelligen, naast het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder uitgereikt bevel om het grondgebied te verlaten. Deze feiten worden door de verzoekende partij niet betwist of alleszins niet weerlegd. Dit motief is kennelijk redelijk. Het komt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe de aanvraag te weigeren ten gevolge van onvoldoende elementen van lokale verankering in combinatie met de houding van de verzoekende partij in het verleden wat een illegaal verblijf betreft. Voorts blijkt uit de bewoordingen dat *"Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene staat die aan de hand van verschillende getuigenverklaringen, een brief over de deelname aan activiteiten van platform Allochtone vrouwen, brieven en verklaringen aangaande taallessen Nederlands en betrokkene beween Frans te spreken - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen."* dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel elementen van lokale verankering in hoofde van de verzoekende partij terugvindt maar deze niet afdoend acht. Rekening houdend met hetgeen voorafgaat acht de Raad deze motieven afdoend en moet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet de reden van de redenen opgeven om aan de motiveringsverplichting te voldoen.

Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing geen steun vindt in het administratief dossier, dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of deze niet correct heeft beoordeeld of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond. Met verwijzing naar het voorgaande onderdeel is evenmin het redelijkheidsbeginsel geschonden.

2.3.4. De verzoekende partij stelt:

“4. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde elementen die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: medische attest betreffende betrokkens oogziekte); de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen Wee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van art 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische elementen geen verder gevolg gegeven worden. (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied\ het verblijf de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Dat verzoekster zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden. Dat dit dan ook de reden is dat verzoekster een aanvraag indiende op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Toch is verzoekster van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake haar aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoekster maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekster haar aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

Verzoekster is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van haar aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoekster ernstig ziek is.

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende."

Waar de verzoekende partij meent dat haar medische problemen moeten in acht genomen worden omdat deze buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat het te verwijzen naar hetgeen onder punt 2.3.2. werd uiteengezet. De verzoekende partij toont geen belang bij deze grief nu haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Hetzelfde geldt voor de grief dat zij wel voldoende heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden bestaan nu dit in de eerste bestreden beslissing niet wordt ontkend.

Voorts is het niet kennelijk onredelijk of onjuist dat de verwerende partij verwijst naar de mogelijkheid die de verzoekende partij heeft om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen indien zij medische redenen aanhaalt om gemachtigd te worden tot verblijf. De verzoekende partij maakt geenszins de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en motiveringsbeginsel aannemelijk.

Voor wat de formele motiveringsplicht betreft dient verwezen te worden naar hetgeen onder punt 2.3.3. is uiteengezet.

2.3.5. De verzoekende partij stelt nog:

"Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekster dan diende zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfwet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoekster, later haar paspoort heeft ingediend.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekster gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoekster van mening is dat zij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor zij geregulariseerd dient te worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

De Raad wijst erop dat er in hoofde van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen wettelijke verplichting bestaat om een advies te vragen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt over de mogelijkheid maar is niet verplicht. Het zich niet wenden tot deze Commissie kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij herhaalt dat er buitengewone omstandigheden bestaan, dient te worden herhaald dat de aanvraag ontvankelijk is verklaard zodat de bestreden beslissing dit gegeven niet ontkent. Waar in de grief wordt gesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris enkel rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij haar paspoort later heeft ingediend, kan dit niet gelezen worden in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat deze rekening hield met de elementen die de integratie van de verzoekende partij betreffen. De door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.3.6. De verzoekende partij houdt voor:

“In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen, (zie voorgaande)

Dat verzoekster volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekster, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen. Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de “zogezegd vernietigde” instructie. Gelieve in de bijlage (zie stuk3), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo’n beslissing.

Clënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekster begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Zij voldoet volledig aan punt B.2. en met name “personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is.”

Verzoekster verblijft al bijna 9 jaar in België, zij kan onmogelijk terugkeren nu zij hier haar leven heeft opgebouwd! Dat dit ook een prangende humanitaire situatie is.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in hun beslissing, maar diezelfde instructie wel toepast op andere dossiers.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekster, en een schending van het gelijkheidsbeginsel

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt ”

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster helemaal niet inziet op welke basis men haar argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.”

Hiermee poogt de verzoekende partij opnieuw de toepassing van voormelde vernietigde instructie te verkrijgen zodat het volstaat te verwijzen naar hetgeen onder punt 2.3.1. is uiteen gezet.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. De verzoekende partij betoogt:

“DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.2. De verwerende partij ontwikkelt geen opmerking in haar nota wat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing betreft.

3.3. Vooreerst wordt er opgemerkt dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij geen gegronde middelen tegen de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd zodat de eerste bestreden beslissing niet vernietigd wordt en dit gegeven op zich geen reden kan vormen om de tweede bestreden beslissing te vernietigen.

Voorts blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing dat deze een eigen grondslag heeft, los van de eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum, motieven die niet worden weerlegd door de verzoekende partij.

Evenmin kan ingezien worden waarom in casu de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing. Uit het loutere gegeven dat beide beslissingen op dezelfde dag zouden ter kennis zijn gebracht kan nog niet afgeleid worden dat in casu de tweede bestreden beslissing uit de eerste bestreden beslissing volgt, te meer in de eerste bestreden beslissing evenmin sprake is van “instructies” waarde verzoekende partij in haar betoog gewag van maakt. De verzoekende partij toont geenszins aan dat huidig voorwerp van het beroep gelijkaardig is aan de gevallen behandeld in de arresten waarnaar zij verwijst.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing nu uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat voordien al aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt, wat evenmin in het verzoekschrift is weerlegd of betwist, kan het bovenstaand betoog van de verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Het middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN